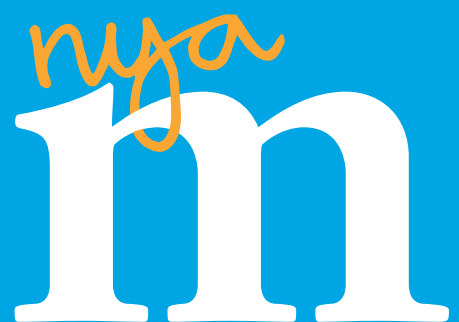

Almedalstal

Anna Kinberg Batra

3 juli 2015

Anna Kinberg Batra i Almedalen, 3 juli 2015

Det har hunnit bli fredag kväll. Arbetsveckan är slut för de flesta. Det är fortfarande inte så långt sedan lönen kom och du har kanske gjort lite roliga planer inför helgen. Kanske är det till och med dags för några veckors semester. Skönt. Och lätt att ta för givet.

Men de senaste veckorna och dagarna har vi påminnts om att sådant som vi tar för givet inte är det i alla länder. Förtroendet vi känner för att lönen kommer när den ska, att det då går att använda kort och bankomat, att affärerna är öppna som vanligt och att pensioner betalas ut som planerat. Det bara har vi, och tänker kanske inte ens på. Men det har inte alla. Det har just nu inte det grekiska folket.

Inför folkomröstningen i Grekland på söndag kampanjar premiärminister Tsipras för att grekerna ska säga nej till förslag från EU, ECB och IMF. Nödlånemöjligheterna verkar vara slut och de hittills beviljade kan inte betalas. Och frågan är vad Grekland ska, eller kan, göra nu.

Det är sådana frågor man står inför när det saknas förtroende i ett land. Grekerna har lärt sig under flera olika regeringar att inte lita på ekonomin, systemet eller politiken. Människor och företag har undvikit att betala skatt och politiska ledare har inte fått, eller inte ens sökt, mandat för att genomföra viktiga reformer.

Förtroende för politiska och ekonomiska system tar lång tid att bygga upp men kan snabbt raseras. Och när ekonomin och samhället inte fungerar och levererar är det vanliga löntagare och pensionärer, och den som behöver samhällets hjälp som mest, som kommer i kläm.

Det går säkert att vinna en folkomröstning med kort varsel genom att måla upp internationella institutioner som yttre fiender. Om man nu anser att det är en seger att vända sig ifrån sina grannar. Det gör

inte jag. För förlorarna är många om Grekland, eller andra länder, letar efter snabba, enkla, svar på sina problem, sluter sig inåt eller skyller bristen på egna reformer på andra.

Tvärtom behöver vi ett starkt och öppet Europa, där vi samarbetar för att möta utmaningar.

Och vår del av världen behöver möta krävande utmaningar omkring oss genom mer och bättre, inte mindre, samarbete. Genom hårt arbete tillsammans och i varje respektive land. Inte antingen eller utan både och.

Fråga den irländske premiärministern Enda Kenny. Som när jag träffade honom förra veckan, berättade hur han lett sitt land genom de senaste årens kris, genom tuffa besparingsprogram, men sedan till högre tillväxt, fler jobb och bättre statsfinanser som äntligen börjar märkas.

Eller fråga de svenska väljare och skattebetalare som minns nittiotalet, när vi bestämde oss för att aldrig mer behöva uppleva effekterna av en internationell kris som slår mot en ekonomi som inte har tillräcklig motståndskraft. När vi hade förlorat en halv miljon jobb efter den internationella kris som drabbade Sverige efter de glada åren i slutet på åttiotalet. Både Sveriges och Irlands ekonomier har kommit igen efter de allra senaste årens djupa och utdragna kris. Efter det ansvar regeringar och många andra har tagit för statsfinanser, jobb och tillväxt. Efter att vi gjort det bästa av, i stället för att förneka eller undvika, Europasamarbetet.

Vi moderater kommer aldrig släppa ansvaret för att Sverige ska vara ett samhälle man kan lita på, med statsfinanser man kan lita på. Vi kommer aldrig tro att det är någon annan än vi själva som ska göra jobbet för jobben. Och vi inser samtidigt att en liten, öppen, exportberoende ekonomi, ett medelstort

medlemsland i utkanten av Europakartan, blir starkare med samarbete än utan. Det kan ni lita på.

Vi är vana vid att ha det bra. Men nu är det andra regioner som växer bättre – och samtidigt ökar oron runt om i världen.

Då ökar trycket på oss. Då behöver vi mer, inte mindre, frihandel och rivande av hinder mellan oss, för fler jobb och starkare ekonomi. Vi behöver samarbeta mer och bättre för att de som måste fly ska kunna finna en fristad här och kunna komma in i våra samhällen.

Vi behöver försvara våra värden som demokrati, frihet och öppenhet, när de ifrågasätts från olika håll. Vi behöver ledarskap och samarbete med andra länder för att hålla Europa öppet och försvara oss mot extremism, mot IS och den fruktansvärda terrorismen som vi påminnes om i fasansfulla former senast i förra veckan. Och vi behöver försvara oss mot hoten mot vår gemensamma säkerhet, inte minst här i Östersjöområdet. Vi behöver samarbeta inte bara genom att tala om det, utan genom konkreta åtgärder, här hemma och tillsammans med andra.

Vi moderater har bland annat föreslagit ökade resurser till trossamfundens säkerhet, flera åtgärder mot terrorismen, som ökade resurser till Säpo, skärpt hantering av pass och att vi använder EU-samarbetet bättre mot den internationella terrorismen. Och vi har krävt och fått fram ökade resurser till det svenska försvaret. Och för oss är det inte en fråga om, utan när, vi ska gå med i Nato.

Det här är mitt första Almedalstal. Det är ganska olikt mitt första jobb. Men jag tänkte tala en stund om just det allra första jobbet. Det är alldeles för många i vårt land som aldrig får en chans att stå på egna ben, att försörja sig själva, att själva bygga sin framtid. Det är där allting börjar. Och den som inte får den möjligheten hamnar utanför. Därför är mitt budskap i dag: Vi ska bryta det nya utanförskapet. Fler ska få det första jobbet.

För min del var det för ganska precis trettio år sedan jag fick mitt allra första jobb, sommarjobbet i grillkiosken precis vid kanten av riksväg 57 i Sörmland. Jag och min kompis fick lära oss sådant som att steka 90 grams hamburgare lagom hårt, värma kokkorv så den inte spricker, ungefär hur mycket lösgodis man kunde stoppa i en 5-kronors-påse, ganska mycket på den tiden, och hur det går lättare att göra snygga kulor av glassen om man blöter skopan först.

Men vi fick också lära oss passa tider, hantera kassan, hålla köket i ordning och att bemöta alla möjliga människor som kom till kiosken, från den tonårige killen på moped som ville köpa kondomer men inte vågade säga det högt, till den äldre damen som kom med färdtjänst och inte hade någon annan att prata med än oss.

På dagarna när det var varmt, och det var det den sommaren, när de flesta andra var och solade och badade, gick vi in i kylrummet och bara stod där en stund mellan snuset och kokosbollarna och skvallrade och fnissade. På kvällarna värkte benen och hela kroppen luktade stekos. Vi skvallrade och fnissade då också, för det hade alltid hänt något roligt under dagen. Jag glömmer aldrig den sommaren.

Det finns många olika, mer eller mindre soliga, minnen från första jobbet. Första jobbet kan vara att servera en kopp kaffe, att vårda den som är sjuk eller att svara på frågor i kundtjänst. Några är med och bygger hus, andra städar, står i butik eller tillverkar någonting.

Första jobbet är början på vuxenlivet, på yrkeslivet – och slutet på det liv som varit innan.

Men det är alldeles för många som inte har något första jobb alls att berätta om.

De berättar i stället om hur det känns att vara utanför. Om ett samhälle som svek. Om hundratals ansökningar som inte lett någonstans. Om drömmar som blev till intet. Om ensamhet och ångest.

Dysken börjar travas. Du tappar tron på vad du kan. Vad hände med hela livet som du en gång trodde låg framför dig?

Du önskar att du hade mer att ge barnen, kunde hjälpa dem med läxorna, men du orkar inte.

Du har försökt så många gånger, men ingenstans får du en chans. För att få jobb behöver du erfarenhet, för att få erfarenhet behöver du få ett jobb.

Du önskar att du förstod språket bättre. Du försöker verkligen. Men svenska låter så konstigt och det är i stället dottern som måste bli din tolk.

Livet är ingen enkel resa. Det är en krokig väg. Alla kan hamna i diket. Några stod bredvid i år, när de andra åkte iväg på studentflak. Det finns ingen politik som kan ta bort alla livets kurvor och återvändsgränder. Men det finns saker vi gemensamt kan göra bättre. I alla människor finns en kraft och en förmåga, en vilja och en roll. För dig själv och för vårt samhälle.

Vi vet att Sverige är fyllt av människor som har mer att ge. Som kan mer. Men som fortfarande inte lyckats få det där allra första jobbet. Det behöver vi ändra på. För då kan Sverige mer.

Var sjunde person i arbetsför ålder lever i dag i utanförskap.

Utanförskapet vid 2000-talets början handlade till stor del om att människor som varit inne på arbetsmarknaden trycktes ut. Bidragssystem med inbyggda fattigdomsfällor och höga skatter hade gjort att det lönade sig alldeles för dåligt att arbeta.

Men i dag ser vi hur utanförskapet förändras och fördjupas. Risken för att bidragssystemen trycker ut och håller tillbaka människor finns kvar. Det är fortfarande för många som fastnar i bidragsberoende.

Samtidigt håller vi på att få ett nytt utanförskap. Vi ser framförallt hur många människor aldrig ens får sitt första jobb. Både på grund av höga skatter och risk för bidragsberoende, men också för att många saknar de kunskaper och erfarenheter som krävs på den svenska arbetsmarknaden.

Detta är det nya utanförskapet och det är ofta unga och utrikes födda som drabbas allra hårdast.

Av dem som är inskrivna hos Arbetsförmedlingen tillhör sju av tio så kallade utsatta grupper. De flesta är utomeuropeiskt födda och personer som saknar gymnasieutbildning. Och deras ställning har försvagats när andras har stärkts.

Jag vill inte svartmåla. De flesta ungdomar går fortfarande till jobbet eller studier en vanlig dag. Några av världens främsta talanger inom forskning och entreprenörskap har löst sin första ekvation eller startat sitt första företag i den svenska skolan.

Och varje dag går 800 000 människor som är födda i ett annat land än Sverige till jobbet. Det är fler än någonsin tidigare. Människor i Sverige och människor som kommer till Sverige vill inget hellre än att jobba, och de allra flesta tar också chansen – trots hinder.

Men vi får heller inte skönmåla. Det nya utanförskapet är svårare att bryta än det gamla. När andra vill möta utanförskap med ursäkter eller passivitet, tillsätta samordnare eller inte gör något alls åt saken, vill vi moderater ta tag i den här stora men viktiga utmaningen. Vi ger inte upp om någon. Vi ger oss inte förrän vi har skapat fler vägar framåt, fler vägar in, fler vägar till det första jobbet.

Runt om i landet finns ungdomar som berättar samma historia. Det börjar med att det går trögt i skolan. Man hamnar i fel gäng. Man driver runt med kompisarna och börjar skolka. Betygen sjunker. Till slut är det fler underkända än godkända ämnen. Oron kryper närmare, man vet att framtiden hänger på att man klarar skolan. Samtidigt lockar kompisarna med fester och äventyr, och hemma känns det som att föräldrarna ändå inte bryr sig. Då ökar risken för utanförskap. För risken för arbetslöshet är tre gånger så stor för den som inte gått ut gymnasiet.

Men alla är inte unga.

Kvinnan som bott i Sverige i hela sitt vuxna liv, i tio, femton och tjugo år. Hon är mitt i livet men har aldrig haft ett arbete. Hon har gått kurser, sökt praktikplatser men aldrig lyckats få ett riktigt jobb.

Frustrationen i hennes röst när hon säger att hon kan göra vad som helst. Jag kan ta hand om barn, jag kan ta hand om äldre, jag kan servera mat, det är det jag har gjort hela mitt liv. Men varför får jag aldrig ett jobb? Varför får jag aldrig chansen?

Jag kan aldrig acceptera att unga människor inte ser någon framtid i Sverige. Jag kan aldrig acceptera att den som är beredd att göra vad som helst finner att varje dörr till arbetsmarknaden är stängd. Jag kan aldrig acceptera att den som hamnat i utanförskap ska fastna där.

Vi ser hur det nya utanförskapet bryter mot just detta. Det gör att Sverige riskerar att få parallella samhällen. Det ökar risken för att för få är vi, och för att för många blir vi och dem.

Att vi blir ett land där möjligheterna för de allra flesta att forma sina liv är stora, medan andra ser på framtiden och mest känner hopplöshet. För att det är brist på jobb. Det är brist på möjligheter till utbildning. För att det är för många elever som misslyckas i skolan. Det kan kännas långt till andra delar av samhället. Men det kan vara nära till otrygghet.

Studier visar att i områden där utanförskapet är stort, där lockas också unga att i högre grad välja en kriminell bana. Det finns flera orsaker till att det är så, och man ska vara försiktig med att ropa på enkla lösningar på svåra problem. Men konsekvenserna är tydliga. När jobben går ner riskerar brottsligheten att gå upp.

Det finns adresser i Sverige dit ambulansen inte kör om inte polisen följer med. Det finns områden där ljudet av polishelikoptern beskrivs som ett vårtecken av dem som bor där. Besökare på bibliotek som lägger ifrån sig böckerna och går därifrån så fort det bråkiga gänget kommer – och som med tiden lär sig att biblioteket inte är en plats där man lär sig ett nytt språk utan nya svordomar. Skolor som tvingas stänga igen för att varken lärare eller elever kan bedriva undervisning i en miljö som präglas av hot och våld.

Kvinnor och flickor som begränsas av sin omgivning eller till och med av sin egen familj. Som möter för-

domar hos myndigheter och får sämre chanser att ta sig in på arbetsmarknaden. Unga killar som mobbas och hotas om de vill satsa på skolan i stället för att hänga på kompisgänget. Där den som försöker göra rätt för sig kan motarbetas och kallas svikare. Flickor och pojkar som aldrig ser hur de vuxna går till jobbet. Som riskerar att i stället få andra förebilder, som framstår som hjältar, men inte för att de är en del av samhället utan för att de vänder sig emot det.

Det är inte så här överallt. Det är inte så här alltid. Det är inte så här för alla. Många känner värmen och gemenskapen när resten av samhället sviker och pekar finger. Men för alldeles för många är problemen alldeles för närvarande, alldeles för vardagliga, alldeles för vanliga. Det nya utanförskapet skapar barriärer mellan dem som kommit in och dem som lämnas kvar.

Vårt svar måste vara att Sverige ska vara ett land – inte parallella samhällen. Vägen in till samhället, och till jobben, måste vara öppen – för alla. Något annat får vi aldrig acceptera. För här i Sverige, här behöver vi varandra.

När unga känner hopplöshet inför framtiden. När det växer fram parallella samhällen. När vi ser hur problemen med det nya utanförskapet växer. Då krävs handlingskraft. Då krävs konkreta reformer som gör att fler får sitt första jobb. Då krävs politiskt ledarskap.

Då har Sverige en regering som inte bara saknar svar på det nya utanförskapet, utan som till och med gör det värre.

När utanförskapet nu förstärks, då höjer regeringen ersättningarna till dem som inte jobbar, och minskar uppföljningen och hjälpen att återgå till arbete från sjukskrivning.

När jobben behöver bli fler genomför regeringen i stället en politik som Finanspolitiska rådet säger gör att jobben blir 35 000 färre. Konjunkturinstitutet säger: sysselsättningen minskar varaktigt med 20 000.

När Stefan Löfven presenterade sin första budgetproposition skrev regeringen själv att: "De skatteförslag som lämnas och aviseras i denna proposition kommer att bidra till att sysselsättningen och BNP dämpas något."

När Stefan Löfven hela våren sagt att allt ska bli annorlunda med hans nya budget, då är den enskilt största reformen en skattehöjning som gör jobben dyrare. Och där skriver regeringen själv att utanförskapet växer, och att jämviktsarbetslösheten ökar.

När fler behöver få det där första enkla jobbet – då ger sig regeringen på både RUT- och ROT-avdragen.

Och när Stefan Löfven står här på Almedalens stora scen och talar, och verkligen har chansen att ta initiativet i jobbfrågan, då är hans största nyhet att de flesta av Sveriges kommuner vill ha ett bra samarbete med staten. Det får man väl hoppas att de flesta vill. Men det ger inga konkreta besked om hur jobben blir fler.

Stefan Löfven har ingen jobbagenda – han har bara en väldigt jobbig agenda.

Nu är ju inte Stefan Löfven ensam om att utforma politiken. Trycket till vänster, mot jobben, kommer från flera håll. Miljöpartiet driver att det ska löna sig bättre för fler att – inte – jobba. Men det finns fler som attackerar jobben från vänster, en till är faktiskt Jimmie Åkesson.

Han vill göra det dyrare att anställa unga, genom fördubblade arbetsgivaravgifter.

Han har övertagit Stefan Löfvens gamla käpphäst, att fördubbla restaurangmomsen. En vänsterkrok mot en av de branscher som är allra bäst på att ge jobb åt just de som riskerar att fastna i det nya utanförskapet.

Och den enda som vill ha högre bidragsnivåer än regeringen, till dem som inte arbetar, han heter Jimmie Åkesson.

Så bekämpar man inte det nya utanförskapet.

Färre jobb. Lägre tillväxt. Och fler som står utanför.

Det här är en farlig utveckling. Vi ser hur utanförskapet fördjupas och riskerar att bli permanent och ställa generationer utanför samhället. Sverige har inte råd med en regering som medvetet gör det svårare att få det första jobbet.

Vi har inte råd att göra jobb dyra. Vi har inte råd att säga nej till jobb. Vi har inte råd att låta människor vänta år efter år på ett jobb, medan vi ser hur Sverige splittras. Mellan de som är innanför och de som är utanför. Mellan de som tror på framtiden och de som inte gör det. Mellan de som har ett jobb och de som inte har det.

Mitt besked är tydligt:

Var du kommer ifrån ska inte få avgöra vart du är på väg eller vad du kan bli. Om du gör allt i din makt för att skaffa dig en utbildning, om du gör allt i din makt för att göra dig anställningsbar, då lovar jag att en moderatledd alliansregering ska göra allt i vår makt för att fler ska kunna gå till det första jobbet.

Att ta sig an det nya utanförskapet kräver ledarskap. Det kräver reformer. Det kräver tuffa beslut.

Den utmaningen är Moderaterna redo för. Och då menar jag inte bara i ord. I dag presenterar jag en samlad satsning med reformer för att fler ska få sitt första jobb.

Det handlar om tre saker:

- Att rusta människor för det första jobbet.
- Att anstränga sig för det första jobbet.
- Att det ska löna sig bättre att ta det första jobbet.

Det rör sig om reformer om sammanlagt tio miljarder kronor – Sveriges hittills största satsning för att bryta det nya utanförskapet.

För det första: Fler behöver rustas för det första jobbet.

Det betyder att vi behöver utbildning, och det betyder dessutom att fler behöver få en andra chans. Arbetslösheten för dem som inte har gått ut gymnasiet är tre gånger så hög jämfört med dem som har en gymnasieutbildning. Möjligheten att få en andra chans att läsa in sina gymnasiebetyg är i många fall avgörande för att få det första jobbet och en väg in på arbetsmarknaden.

Skolverket visar att tre av fyra som går yrkesvux kommer in på arbetsmarknaden inom ett år. Därför vill jag ge fler människor rätt till kommunal vuxenutbildning och bygga ut yrkesvux med upp till 8000 platser.

I Sverige är vi i Europatopp när det gäller sysselsättning för de flesta åldrar utom en: unga. Det som skiljer oss från de mest framgångsrika länderna, främst Tyskland och Österrike, är att de har utbyggda lärlingsjobb för unga. Här ligger Sverige långt efter.

Det vill jag ändra på. Vi behöver skynda på utbyggnaden av lärlingsjobb i Sverige. Jag vill ge mer stöd till arbetsgivare som ger handledning och rustar nya medarbetare. Jag vill kapa krånglet som gör att lärlingsjobben, det som vi i Sverige lite förenklat kallar yrkesintroduktionsanställningar, inte växer fram.

Jag har stort förtroende för arbetsmarknadens parter. Jag vill att nya jobbreformer utgår från tryggheten som finns i den svenska modellen. Men det är tydligt att det behöver bli fler som får lärlingsjobb. Om inte fack och arbetsgivare kan lösa det själva är vi beredda att stryka kravet på kollektivavtal och öppna upp yrkesintroduktionen för alla arbetsgivare på hela arbetsmarknaden.

Utbildning för den som behöver en andra chans och fler som lär sig jobbet på jobbet. Så rustas fler människor för det första jobbet.

För det andra: alla måste anstränga sig för att få det första jobbet.

Alla som bor i Sverige ska göra allt i sin makt för att komma i arbete i stället för utanförskap – oavsett om man är född här eller inte och oavsett varför man har hamnat där man har hamnat.

I Sverige har vi skolplikt till och med nionde klass. Det är rimligt att motsvarande krav även ställs på människor som kommer till Sverige senare i livet. Vi vill därför se en utbildningsplikt för dem som kommer hit från andra länder men inte har färdig grundskola.

Att anstränga sig för att gå en fullständig utbildning ska vara ett krav för att få bidrag från offentliga medel. Den som får försörjningsstöd ska också möta krav på att aktivt göra sig anställningsbar. Det ställer också krav på kommunerna att bli bättre på stöd och uppföljning.

Om du anstränger dig, sliter och utbildar dig – då ska det också belönas. Längre var det så att för varje krona man tjänade på eget arbete försvann en krona i bidrag. Det ändrade vi för några år sedan, men inte tillräckligt.

Nu vill vi höja jobbstimulansen, alltså hur mycket av försörjningsstödet du får behålla när du börjar jobba, från 25 procent till 40 procent, så att den som bryter bidragsberoendet får behålla mer av varje krona. På motsvarande sätt ska den som är nyanländ och får det första jobbet kunna behålla etableringsersättningen ett helt år.

När fler anstränger sig mer blir det fler som kan gå till det första jobbet.

För det tredje: Det ska alltid löna sig att ta det första jobbet.

Den mamma som jobbar och själv tar ansvaret för barnen har tre gånger så hög skattekil om hon bor i Nyköping i Sörmland jämfört med Nyköping i Danmark. När hon skaffat sitt pendlarkort, rest till och från deltidsjobbet och ska betala räkningarna i slutet av månaden märks ingen större skillnad mellan lönen och bidraget. Är det värt att jobba då?

I Sverige ska du inte behöva vara högutbildad för att kunna leva på din lön. Det kanske låter självklart.

Men det är det inte. Det lönar sig fortfarande inte tillräckligt att gå från bidrag till arbete.

Jag vill därför sänka skatten på arbete för den med små inkomster. För den som står utanför och tar

klivet in på arbetsmarknaden. För den som får sitt första jobb. Vi kallar det förstajobbet-avdraget.

För den som ställer väckarklockan varje morgon ska märka tydlig skillnad i plånboken varje månad. Förstajobbet-avdraget skulle ge nästan två tusenlappar mer om året till servitören eller vårdbiträdet jämfört med i dag. När både mamma och pappa får jobb, som bussförare, barnskötare eller butiksbiträde, kan barnfamiljen få uppemot 3 500 kronor extra om året att röra sig med.

Jag är stolt över att leda ett parti som gör det mer lönsamt att arbeta. Och det är viktigt om man menar allvar med jobben. Få skatteförslag och reformer har blivit så utvärderade, utredda och undersökta som de som gör det mer lönsamt att arbeta. Och de visar en sak – jobben blir fler.

Med förstajobbet-avdraget blir det fler som kan leva på sin lön. Med förstajobbet-avdraget blir det fler som kan bryta det nya utanförskapet. Med förstajobbet-avdraget blir det fler som kan gå till just det första jobbet.

Sverige är och ska vara ett av världens bästa länder att växa upp och leva i. Det ska gälla alla. Men var sjunde person i arbetsför ålder lever i utanförskap. Tusentals människor vaknar varje dag utan att väckarklockan ringer. Tusentals människor längtar

efter att lämna det nya utanförskapet. Tusentals människor har mycket mer att ge.

Vi moderater tänker ta ansvaret för att bryta det nya utanförskapet. Politik är att ta ansvar. Politik är att visa ledarskap. Och Sverige ska vara ett samhälle som vi bygger starkare tillsammans, där vi aldrig accepterar att någon hamnar utanför.

Det finns bara en regering som kan bryta det nya utanförskapet och det är en moderatledd alliansregering.

Vi satsar på utbildning för alla, även för den som behöver en andra chans, och ger möjlighet för fler att lära sig jobbet på jobbet.

Vi satsar på tydligare drivkrafter och krav för varandras skull. När fler anstränger sig mer blir det fler som får gå till det första jobbet.

Vi satsar på att det ska löna sig bättre att arbeta. Med förstajobbet-avdraget blir det fler som får gå till det första jobbet.

När jag bildar nästa regering kommer jag aldrig att acceptera att människor lämnas utanför. Då ska vi bygga Sverige starkare för alla. När alliansen vinner valet, senast 2018, ska vi börja jobba direkt. Vi ska bryta det nya utanförskapet.

Det finns många vägar till det nya utanförskapet. Men det finns bara en väg därifrån – det första jobbet.

Tack för att ni lyssnat!